

Ryu Murakami

Kôen

Truyện ngắn thứ hai trong tuyển tập "Topaz - Hoàng Ngọc" xuất bản năm 1988, được dịch từ nguyên tác tiếng Nhật "Kôen" trong bản bỏ túi do nhà Kadogawa Bunkô tái bản lần thứ 38, tháng 10 năm 2000.

° ° °

Khách sạn là một trong những bin-đỉnh siêu-cao-tầng khu Nishi-Shinjuku, hồ bơi nằm trên tầng cao nhất.

Tôi là họa sĩ. Đã có cơ duyên vẽ hình minh họa cho tờ rời quảng cáo của khách sạn, và bán tranh khắc a-xít cho họ trưng bày trong 22 căn phòng dành cho khách quen, tôi đến đây bơi lội mỗi tuần hai, ba lần.

Hồ bơi nhỏ, chiều dài chỉ 15 thước, được cái không đông ồn, có lẽ vì giá đắt, 8 ngàn Yen ¹ cho khách ngoài đến viếng; và vừa bơi vừa ngắm được cảnh đô thị từ độ cao 33 tầng trên mặt đất cũng thú vị.

Tôi đến bơi lúc nào cũng khoảng sau trưa ngày thường, hầu như chẳng có khách nào khác. Thỉnh thoảng thấy có đám đàn ông da trắng. Nhân viên phi hành của hãng hàng không Ý Alitalia đấy. Phi hành đoàn nên là điều tất nhiên rồi, nhưng quả thật người Ý mà nói được tiếng Anh trôi chảy như họ cũng hiếm. Tôi có lần đã ngủ với một người trong đám ấy. Là đàn ông hệ La-tinh mà lại ngần ngại lạ thường, anh ta đã dạy tôi bơi bướm, và ở quán ăn trong khách sạn, đã cùng ăn món Bongole, thứ spaghetti dờ ẹc đến mức này thì ở Ý, có cho chó nó cũng chẳng thèm, anh ta vừa nói vừa cười lớn, trông giống như tài tử Jean Maria Volonte. Tôi đâm ra yêu nét cười ấy mà theo về phòng anh ta.

Ngày tuyết rơi. Trong phòng-tắm-hơi nhiệt-độ-thấp bên cạnh hồ bơi, có gã đàn ông nhỏ người gọi chuyện với tôi. Nhật Bản bây giờ giàu có quá nhỉ?, gã đàn ông đang ngồi ôm gối trong góc phòng tắm hơi nói thế. Tôi chỉ ừ hử đáp lại.

"Cô thường đến đây không?"

Phòng tắm hơi đầy không khí thân cận. Tuy có mặc áo tắm, nhưng những phần da thịt lộ lộ ưa trần những mồ hôi nên trong phòng tắm hơi, lòng cánh-giới hẳn là mờ nhạt đi. Cỡ hai, ba lần mỗi tuần, tôi đáp, vừa đưa tay rẽ tóc vuốt lên.

"Tôi cứ tưởng là đông người lắm chứ, nhưng thật trống quá nhỉ".

"Tôi đến đây khoảng một năm nay, mùa này thì khách không bao nhiêu". Tôi nói. "Hồ bơi trong nhà, theo lẽ thì lúc nào không bơi ngoài trời được hẳn phải đông người, thế mà không phải, tuy mùa hè thì tất nhiên là đông khách lắm".

Gã đàn ông trông da dẻ trơn láng. Không có vẻ là người làm lụng gì. Khoảng nửa đầu của tuổi ba mươi, chắc

là nhỏ hơn tôi hai, ba tuổi gì đấy.

"Trống thế này thì thích quá, có lẽ tôi sẽ đến đây hoài".

"Thế anh vẫn bơi ở nơi nào khác đấy à?"

Nghe tôi hỏi thế, anh ta gật đầu.

"Tưởng tượng là có nhiều cô gái trẻ ở đây chứ".

"Thế à? Tại sao?"

"Nghe nói thế".

"Từ ai?"

"Từ một cô gái trẻ đấy".

Trên vai gã đàn ông đọng một hạt mồ hôi tròn. Mắt tôi hết ngắm hạt mồ hôi ấy lại ngắm những hạt nước trượt rơi xuống từ thân hình anh ta.

Ra khỏi phòng tắm hơi, gã đàn ông bơi sải một hơi 500 thước. Dáng bơi không đẹp nhưng mạnh mẽ. Hẳn là đã tập ở biển.

"Anh bơi giỏi quá".

Hai người ngồi cạnh nhau ở quầy nước bên hồ bơi, uống sữa pha dưa.

"Tôi bơi thô bạo quá, phải không?"

Anh ta bảo cô hầu-bàn-mang-cà-vật-bướm cho rượu rum vào cốc sữa pha dưa, nhưng cô ấy từ chối. Quầy nước này không bán rượu.

"Này, anh sinh trưởng ở vùng biển, phải không nào?"

Tôi phủ khăn tắm lên bụng. Bụng dưới của tôi so với đàn bà cùng lứa tuổi thì không đến nỗi sẽ xuống, nhưng dù thế, cũng không còn là thân thể con gái mười tám nữa rồi. "Từ một cô gái trẻ", lời anh ta nói vẫn còn đọng lại trong tai tôi.

"Đảo Shikoku đấy".

Gã đàn ông thân thể to chắc, nhưng bụng dưới có hơi nhiều mỡ. Tôi nghĩ không phải vì thể xác suy yếu mà vì đời sống phóng đãng.

"Tôi là họa sĩ, chuyên về tranh khắc".

"Tôi có tranh khắc trên đá của Rouaux".

"Anh thích tranh à?"

"Cũng thích, nhưng chẳng phải không có không được. Tranh Rouaux là do vợ tôi mua đấy".

"Thế chị ấy thích tranh chứ?"

"Có vẽ Rouaux thì thích".

Có thêm hai gia đình vào hồ bơi. Hai bà mẹ và hai đứa con, tiếng cười hét của tụi nhỏ chẳng thích hợp với sữa pha dưa, hay tuyết đang rơi bên ngoài khung kính dày cửa sổ. Thật phiền tai quá.

"Tôi tưởng anh độc thân chứ".

"Đang ly thân đấy".

"Chắc là tôi đã hỏi chuyện không nên hỏi rồi?"

"Có sao đâu".

Đứa bé trai cỡ 5 tuổi chơi với rồi chìm lìm trong lúc hai bà mẹ quên trông chừng. Người canh gác mặc nguyên quần áo thể thao nhảy ùm xuống, làm chúng tôi giật mình nhìn theo. Lần đầu tiên tôi thấy cảnh trẻ con suýt chết đuối. Có lẽ cậu bé đang vùng vẫy quờ quạng hết sức mình đấy, nhưng dưới mặt nước nên hầu như chẳng thấy gì. Mà cũng chẳng nghe tiếng gì cả. Chỉ có bọt nước nổi lên, nhưng đấy là chuyện thường tình trong hồ bơi, chẳng có gì đặc biệt. Cậu bé được vớt lên, vừa khóc toáng lên vừa ọc phun nước ra.

Gã đàn ông hờ hững ngắm quang cảnh ấy, rồi mời tôi đi ăn.

"Đơn giản là răng sâu đấy thôi".

Gã đàn ông bắt đầu câu chuyện. Lúc sắp cạn chai vang thứ nhất.

"Lúc nào nhỉ? Có lẽ khoảng hai năm trước đây, đang nhai kẹo cao su thì miếng đệm như cục tẩy mà nha sĩ đã nhét vào lỗ răng sâu ấy bị rút ra. Tôi đoán là nha sĩ đã làm cầu thả quá đấy. Tuy chẳng đau đớn gì, nhưng lúc ăn, thức ăn lại vướng mắc vào. Rất là khó chịu".

Chúng tôi ngồi trong quán ăn dưới hầm của khách sạn, ăn các món thịt chim rừng thích hợp với đêm tuyết rơi. Tôi gọi món gà rừng, anh ta gọi món chim két.

"Lại phải lấy lưỡi rà, tìm cách nạy miếng đồ ăn mắc vào răng ấy ra, mà lưỡi là thứ kỳ diệu lắm nhé, rà vào lỗ răng sâu, lại tạo nên hình ảnh trong não mình; cô là nghệ sĩ, hẳn là rành chuyện hình tượng ấy, cô giải thích như thế nào về chuyện này?"

"Lưỡi à? Lưỡi tạo nên hình ảnh trong não người ta à? Chuyện này thì tôi không hiểu mấy".

Một phần vì đã ngấm men rượu vang, lúc ấy thì tôi không lý giải được quan hệ kỳ bí giữa lưỡi và lỗ hổng trong răng sâu của anh ta.

"Thế thì, xin nói từ một góc độ khác vậy. Từ sự kiện cái lưỡi này, tôi đã thử tìm hiểu thêm. Ký ức là hình ảnh, có phải thế không nào?"

"Thế à?"

"Chẳng hạn, mười năm trước đây, có những bản nhạc Pop thịnh hành mà bây giờ mình vẫn còn nhớ. Bản gì nhỉ à, lấy ví dụ là bản Hotel California của ban Eagles cũng được, cứ nghe những tiếng ghi-ta dạo đầu của bản ấy thì mình thấy cuộn cuộn lên những nhớ nhung hoài niệm".

"Thời mà bản Hotel California thịnh hành thì tôi đã chia tay với bạn trai".

"Thì đấy. Nếu chỉ là âm thanh đơn thuần, thì chỉ có cảm giác nhớ tiếc mà thôi, thế nhưng âm thanh thế nào cũng gợi lên hình ảnh nữa. Nghe lại bản nhạc đã nghe quen mười năm trước, mình tưởng tượng lại những hình ảnh đã trải qua vào thời ấy. Thế mùi thì sao nào? Tôi thì hể người thấy mùi nước hoa Joy, lập tức tưởng tượng ra hình ảnh của một cô gái ngày trước. Cô có như thế không?"

"Tôi cũng thế".

Quả đúng thế thật. Tôi thì ghét mùi nước hoa Aramis. Bởi lòng tự trọng đã bị chà đạp bởi một tên đàn ông xức nước hoa Aramis. Mà đáng tức là hẳn lại là kẻ đầu tiên đã làm cho thân thể tôi phản ứng. Tôi không bao giờ gặp lại hắn nữa. Mùi nước hoa Aramis khiến tôi nhớ lại tên đàn ông ấy mà cảnh giác đối với tất cả đàn ông trước mắt mình.

"Ở Mỹ, người ta đã xong phần thí nghiệm, chuyển sang giai đoạn khai phát một loại máy giúp con người thể nghiệm được mọi thứ. Nói cực kỳ đơn giản thì ký ức, bao trùm cả hình ảnh, âm thanh, mùi, vị, nhiệt độ là một thứ vật chất ngủ yên ở một khu vực trong bộ não. Thí nghiệm đã bắt đầu từ việc đào xới vật chất ấy lên. Kích thích bằng luồng điện lõi được ký ức lên, và tái hiện trước mắt như đang xem chiếu phim vậy. Chỉ cần tìm cho đúng vị trí ký ức đang yên ngủ là được. Từ đấy, chuyện hấp dẫn thêm lên vì tất cả mọi người tham gia thí nghiệm ấy, không chừa một người nào, đều dần dần thấy được cả những hình ảnh mà họ tuyệt đối chưa hề thấy lần nào trong đời".

"Nhưng mà, thời bây giờ, phim ảnh, TV tràn lan ra đấy, lại còn sách báo nữa,à".

"Chính thế nên bạn thực hiện mới chọn người thí nghiệm từ những dân da đỏ sống trong vùng bảo hộ ở phía tây bắc nước Mỹ, dân Eskimo ở Alaska, hoặc dân Indio trên cao nguyên Mexico đấy chứ. Họ từ lúc sinh ra đã sống trong những vùng bảo hộ biệt lập thế rồi, chưa hề bước ra ngoài một bước; phim ảnh, TV chưa hề xem đã đành, mà cả chữ viết cũng không đọc được nữa. Vậy mà những người như thế đã bắt đầu kể chuyện rành rẽ về xứ Ai Cập, vùng Amazon, hay những sự kiện chỉ có thể nghĩ được là đã xảy ra đâu trước thời đại băng hà, hay chuyện khủng long trong thời đại Jurassic, hay chuyện Nhật Bản thời Trung Cổ; những chuyện tuyệt đối không thể có trong trí nhớ của họ được".

"Chuyện nghe ghê quá".

"Kỳ dị thật, phải không?"

"Sao thế nhỉ?"

"Nguyên nhân thì chưa ai biết là gì cả".

"Phải chăng là ký ức của kiếp trước gì đấy?"

"Câu chuyện vẫn còn dài, nhưng chuyện như thế này, cô có chán không?"

"Không, hấp dẫn lắm chứ!"

Có lẽ vì nghe chuyện anh ta kể, tôi ăn món xúp ba-ba mùi thật mạnh ấy xong bắt chợt những hình ảnh khiêu dục hiện lên trong trí, không làm sao xóa đi được.

"Kích thích vào vị trí nào trong não thì phát sinh được loại hình ảnh nào; những dữ kiện ấy được máy tính thu tập và phân tích; nghe đâu người ta đã đạt đến mức có thể giúp cho người thí nghiệm có thể thể nghiệm được mọi chuyện như ý muốn đấy".

"Nghĩa là thế nào?"

"Ví dụ như người tàn tật bẩm sinh, sinh ra đã hỏng tùy sống, chỉ nằm một chỗ chẳng đi đâu được cả. Vậy mà, chỉ cần kích thích bộ não bằng điện thì người ấy thể nghiệm được mọi thứ trên đời này. Ngay cả những người-thực-vật không còn cử động được nữa, cũng có thể có khả năng tương tự như thế. Bởi trong những sóng não thu được từ những người-thực-vật ấy, đã thấy có loại sóng não cho biết họ đang nằm mộng. Do đó, có khả năng kích thích cho những người-thực-vật ấy thể nghiệm được mọi thứ trên đời. Không chỉ hình ảnh, mà cả âm thanh và mùi vị, cũng thể nghiệm được nữa".

"Thế lười thì sao? Lười của anh ấy".

"Lười tôi cũng tác động tương tự như loại máy kích thích não tạo ra giấc mộng có đủ cả âm thanh, mùi vị và nhiệt độ ấy. Bởi thế mà cho đến khi biết được là ở Mỹ có loại thí nghiệm như thế, tôi đã hoang mang đến tưởng phát điên lên được đấy".

"Thế lười anh đã làm gì nào?"

"Lười tôi rà tìm ở lỗ rỗng sâu, thì hình ảnh dần dần hiện lên trong não. Tùy theo thứ gì vướng mắc vào trong lỗ rỗng sâu mà thấy đủ thứ hình tượng khác nhau".

"Thấy cả các cô gái nữa à?"

"Khi miếng trứng gà vướng mắc vào đấy thì thấy hình ảnh các cô gái. Thế nhưng trứng cá hay caviar vướng mắc vào thì lại khác. Chuyện có vẻ kỳ dị, nhưng có lúc tôi đã động tình đến xuất tinh khi thấy những hình ảnh ấy".

Thịt gà rừng nướng và nước xốt màu nâu đậm thoang thoang mùi máu và gan chim rừng.

"Chờ tí, tôi vẫn chưa hiểu lười anh ra làm sao cả"

"Vậy thì, xin kể kinh nghiệm gần đây của tôi, nhưng mà có nên kể không nhỉ?"

"Sao thế?"

"Bời chuyện có phần thô tục đấy".

Có sao đâu, tôi đáp. Chai vang thứ hai cũng đã gần cạn. Món khai vị atisô và cua tạo cảm giác nặng nề kỳ dị trên mắt và trong bụng tôi. Ruột cua mềm nhũn, hạch sinh thực của màu vàng nhợt nhạt kích thích đầu lưỡi tôi bằng vị đắng đắng, hòa chung với rượu vang trong miệng, không tan chảy đi, mà lại còn cào tái sinh thành một thứ sinh vật nào khác. Sinh vật ấy hút lấy chất sệt sệt đặc như sữa của atisô, pha thêm lớp da bề trong vỏ ba-ba mà hình thành. Rồi nhả ra thứ nước nhờn dính, vờn những chân phủ lông măng li ti, cứ thế hàng vạn chân có đốt ấy bò rạo rục trong bụng tôi. Tôi bị chi phối hoàn toàn bởi thứ sinh vật ấy.

"Đang lúc tôi ăn trứng nhím biển đấy. Hôm ấy, cùng bạn đồng sở đến quán sushi gần sở làm, tôi nhón lấy miếng sushi trứng nhím biển. Nghe đâu đã bắt lên từ bờ biển phía tây của đảo Hokkaido, thứ nhím biển chính hiệu, thịt săn chắc lắm".

"Thế rồi trứng ấy vương mắc vào răng sâu đấy chứ gì?"

"Đúng thế. Cảm thấy khó chịu nên tôi rà lưỡi vào lỗ răng sâu ấy định đẩy ra. Thành linh, trước hết là nghe có tiếng gì kỳ lạ lắm. Nghe như gió thổi nhẹ thoảng qua cây to làm tất cả đám lá lao xao lên cùng một lúc. Hoặc là hàng triệu côn trùng li ti cử động cùng lúc mà phát ra tiếng rào rào, hoặc hàng triệu người đang cố nén giọng mà cười thật nhỏ cùng lúc thành tiếng lao xao như thế. Âm thanh ấy làm lệch khung nhìn trước mắt. Tôi hốt hoảng dụi mắt. Thấy mắt trái và mắt phải như đang nhìn hai vật khác hẳn nhau. Độ lệch càng lúc càng tăng, khoảng trống giữa hai vật ấy càng lúc càng nở rộng ra, và cuốn hút tôi vào trong. Cảm giác giống như mình đang bơi ở biển, thành linh bị ngọn triều cuốn hút vào vậy. Tôi hoảng hốt hét lên thành tiếng. Về sau, bạn bè cho biết là đã sững sốt vì tiếng hét quá lớn của tôi. Lúc ấy, khung nhìn trước mắt đã lệch hẳn đi đến nỗi hiện lên cảnh đường phố tôi chưa từng thấy bao giờ. Rồi mùi mồ hôi, mùi phân súc vật phơi khô dưới nắng chang chang, con hẻm hẹp đông nghẹt người qua lại nhộn nhịp; tôi hiểu ngay là xóm bản cùng nào đấy ở vùng Đông Nam Á. Tôi bước đi trong phố ấy. Có lẽ là vùng Nam Ấn Độ. Tất nhiên là tôi chưa bao giờ đặt chân đến đấy cả. Trẻ con trần truồng người dính đầy bùn đất ào lại chìa tay ra, thợ mài dao cầm dao cong bán nguyệt chặt chân heo cho xem, bà phù thủy nuôi rắn cho con rắn màu xanh trườn vào lỗ mũi rồi ló ra ở miệng, hàng ngàn gái mại dâm ló tay qua cửa mắt cáo mời mọc. Khí nóng và hơi người bốc mờ mắt tôi. Như bị lôi cuốn bởi lối đi trải đá mát lạnh thật dễ chịu, tôi bước vào căn nhà có hình con công dưới bóng cây. Tiền sảnh có tượng Phật vàng to tướng, một cô gái da trắng đứng như ngập chìm trong dãy hoa lan. Tôi hỏi xin cốc nước uống. Cô gái ấy đưa tôi vào trong nhà hình con công, chỉ cho chỗ có vòi nước".

"Thế rồi anh ngủ với cô ta, phải không?"

"Vâng, từ cửa sau đấy".

"Thế anh đã thử nghiệm nhiều chuyện khác nữa chứ?"

"Không chỉ chuyện tính dục. Mà đủ thứ, trượt tuyết, chạy xe gắn máy, hay chỉ tản bộ đơn giản thôi, cũng đã có".

"Ngày bây giờ thì sao?"

"Răng sâu nằm bên trái, nên hôm nay tôi ăn bằng răng bên phải".

"Vì sao?"

"Ngày bây giờ thì hiện thực vẫn đẹp hơn là mộng".

Gã đàn ông nói thế, rồi cắn nát đầu chim két.

Chúng tôi ngủ với nhau trong phòng có tranh khắc của tôi. Gã đàn ông đã lên đường vào mộng nhờ lưỡi và lỗ răng sâu. Đúng lúc gã đang ăn phía dưới. Sợi lông của tôi vương mắc vào lỗ răng sâu. Gã thỉnh thoảng lại, nằm yên không động đậy, như bị đông cứng lại. Chỉ có vẻ mặt biến đổi. Lúc thì mặt đỏ ửng, lúc thì cười lệch môi, hay cười toe toét hở răng. Từ giữa hai chân gã, tôi vươn tay nắm lấy vật đang cương cứng, thử bóp mạnh. Thân gã run lên như ớn lạnh, mặt co rút lại như khiếp hãi.

"Anh đã đi đâu thế?"

"Thành phố tôi chưa đến lần nào".

"Ngoại quốc à?"

"Vâng, có lẽ là vùng trung-tây nước Mỹ. Có vẻ là khu vực gọi là Vòng Bắp Corn Belt đấy. Thật đông người làm nông".

"Tôi đã bóp mạnh anh một lần đấy. Thế rồi mặt anh co rút lại như khiếp hãi gì đấy; anh nhìn thấy gì thế?"

"Tôi chẳng nhớ nổi".

"Có vẻ khiếp sợ ghê lắm"

"Ừm, nói chung là cơn mộng không đẹp".

"Cho hỏi một điều này nhé. Anh chỉ mộng thấy khi có gì vướng mắc vào đấy thôi sao?"

"Không đâu"

"Thế chỉ cần rà lưới vào lỗ rỗng sâu ấy là mộng thấy được à?"

"Thấy được".

Công viên đấy, gã đàn ông nói. Công viên vắng lặng, ở một thành phố tôi chưa đến bao giờ, nhưng sao vẫn có cảm giác gần như là ở quê hương của mình. Anh ta nói thế.

Hoàng hôn, tôi ngồi trên mặt đất. Bóng mình ngã dài sau lưng. Chỉ là một công viên nhỏ. Không biết tôi đang đợi chờ người nào, hay sắp trở về một nơi nào đấy. Tôi ngồi một mình, hoàn toàn bất động. Khung cát chôn bóng người gầy gập xuống. Mặt đất vắng vắng tiếng xào xạc lạnh lẽo. Chẳng biết là tiếng xích đu đong đưa, hay tiếng ai hát từ nơi xa, hay là tiếng chim kêu. Hoàng hôn, mà mãi không tối. Trong giấc mộng như thế, lần nào tôi cũng bật khócà

Phạm Vũ Thịnh dịch

1 8 ngàn Yen: khoảng 80 Mỹ kim.